

338. Szerelmes Jézus

Johann Sebastian Bach
(1685–1750)

Sze - rel - mes Jé - zus, va - jon mit vé -
tet - tél? Ily í - té - le - tet mi - vel ér - de -
mel - tél? Mi búnt ta - lál - tak ben - ned és mi
vét - ket, Kik el - í - tél - tek?

2. Megostoroz és gúnyjal ékesít fel Bósz ellenséged bíborral, s tövissel. Keresztfán csüggve túrsz – míg őket áldod – Kínt, szomjúságot.

3. Én vagyok oka e nagy büntetésnek, Hogy a latrok közt keresztre feszítnek. Amit Uram, Te szenvedtél helyettem, Én érdemeltem.

4. Ily nagy büntetést, Ó, ki ne csodálna? A juhokért a pásztor megy halálba! Nagy adósságát, ím, a bűnös szolga Urára róttá.

5. Ó, mily csodás és végtelen szeretet, Mely téged kínra, keresztfára vezet! Én a világnak örömében éltem, S Te haltál értem!

6. Dicső Király, ki nagy vagy mindörökre, Jóságodat e szív miként köszönje? Elég nagy s drága, amit néked szánnék, Nincs oly ajándék.

7. Ám de van mégis, mi kedves előtted: Viszek szívemben néked töredelmet, Gyűlölve minden bűnt és testi vágyat, Mely feltámad.

8. Tudom, magamban erőm arra nincsen, Hogy szívemben a gonoszt megfeszítsem. Te légy erőmmé és a Te Szentlelked, Te adj kegyelmet!

9. Így leszek teljes szívvel Te sajátod, Ha félretéve minden hiúságot, Te szent Igéd lesz utamon szövétnek, És benned élek.

10. Elviszel végül mennyei hazámba, S ott, mit ígértél, lelkem megtalálja. Téged dicsérve, ki terhem leoldod, Így leszek boldog.

Johann Heermann (1585–1647)